

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **J. D.**, bývajúceho v I., zastúpeného JUDr. I. R., advokátkou, so sídlom v K., proti odporcovi **Úradu hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 25, o **určenie, že služobný pomer trvá**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17 C 114/2008, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2009 sp. zn. 3 Co 2/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 9. septembra 2008 č. k. 17 C 114/2008 – 22 konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Uviedol, že odporca označený navrhovateľom nemá spôsobilosť na práva a povinnosti (právnú subjektivitu), čo je neodstrániteľnou podmienkou konania (§ 104 ods. 1 O. s. p.). O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 27. februára 2009 sp. zn. 3 Co 2/2009 na odvolanie navrhovateľa uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V plnom rozsahu sa stotožnil s postupom prvostupňového súdu, lebo z návrhu tak ako bol účastník konania označený nebolo zrejmé, či smeruje voči jednému účastníkovi, alebo voči viacerým účastníkom konania. Preto nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhovateľ na výzvu súdu (§ 43 ods. 1 O. s. p.) jasne

a zrozumiteľne označil účastníka konania – odporcu, t. j. subjekt, ktorý nie je nositeľom právnej subjektivity. Bolo len jeho vecou ako pána sporu v zmysle § 90 O. s. p. (návrhové konanie) koho za odporcu uvedie. Preto správne súd prvého stupňa konanie zastavil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol ho zrušiť (ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa) a vec vrátiť na ďalšie konanie prvostupňovému súdu. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O. s. p., pretože mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že v návrhu na začatie konania označil za odporcu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky s uvedením konkrétneho organizačného útvaru, do pôsobnosti ktorého vec (skončenia služobného pomeru) patrí – Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Preto podľa jeho názoru nebol dôvod na postup podľa § 43 ods. 1 O. s. p. (v znení do 14. 10. 2008). Ak súdu nebolo zrejmé, proti komu návrh smeruje, nemožno dôsledkami tohto pochybenia súdu zaťažovať jeho.

Odporca považoval rozhodnutia súdov za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania dospel k záveru, že smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému nie je takýto opravný prostriedok prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom

potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky ani jedného z uvedených rozhodnutí, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenia § 242 ods. 1, veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní súdov nižších stupňov zistená.

So zreteľom na navrhovateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť

taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že napriek správnomu označeniu účastníka konania na strane odporcu mu bolo uložené postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. označiť tohto účastníka konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil za odporcu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a súčasne Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2. Vzhľadom na takéto označenie účastníka konania na strane odporcu, keď v zmysle § 79 ods. 1 O. s. p. konanie sa začína na návrh, ktorý má okrem iného v prípade ak je účastníkom právnická osoba, obsahovať jej názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené a ak je účastníkom štát, obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý za štát koná, v súlade s § 43 ods. 1 O. s. p. Uznesením (č.l. 12) vyzval súd prvého stupňa navrhovateľa na opravenie jeho podania (návrhu) s poučením ako opravu treba vykonať. Navrhovateľ podaním doručeným súdu 23. 7. 2008 (č.l. 13) jednoznačne označil za odporcu Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra Slovenskej republiky so sídlom na Vajnorskej ulici č. 25, 812 72 Bratislava s uvedením, že návrh smeruje voči (tomuto) jedinému subjektu. Tento však ako organizačná zložka Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nemá spôsobilosť na práva a povinnosti (právnú subjektivitu), čo je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, majúcim za následok zastavenie konania podľa § 104 ods. 1 O. s. p. Preto odvolací súd tým, že potvrdil uznesenie prvostupňového súdu, ktorý z uvedeného dôvodu konanie zastavil, neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravným prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2009

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Kišacová